

Verhaal van Jan Groot over de ijsbaan op 't Kruis

Hoe het begon

In de strenge winter van 1962/63 spraken Jan Beers en ik elkaar weer eens. Er lag veel sneeuw, en we stonden bij het handbal- en voetbalveld te kijken. Toen zei ik tegen Jan: "Dat zou een mooie plek zijn voor een ijsbaan." Hij was meteen enthousiast en zei: "Daar moeten we werk van maken." We begonnen met het bij elkaar schuiven van de sneeuw naar de kanten. Daarna spoten we het veld nat en pompten we water erop. Het was een hele klus, want het sneeuwwater zorgde voor geel ijs. We hadden geluk dat het bleef vriezen. 's Avonds spoten we de banen, van zo'n acht meter breed, met gieters en emmers water. Dat was zwaar werk.

We moesten zelfs een oude sloot op het terrein afsluiten. Op een zondagmiddag bouwden we een dam met hout van Willem Offeringa, maar die begaf het later weer. Uiteindelijk maakten we een stevige dijk met de ploeg van Dirk Boots. Alles deden we met de hand, want er was geen apparatuur.

De eerste voorzieningen

We hingen lampen op aan vier steigerpalen en kregen stroom van de pastoor. Toen een inspecteur van de PEN (het elektriciteitsbedrijf) langskwam, speelde ik onwetendheid. Hij dreigde de stroom van de kerk af te sluiten. Later haalden we elektriciteitspalen bij de Laanderweg en regelden Adam Knijn en een paar anderen de bedrading. De winter daarop hadden we verlichting en konden we 's avonds schaatsen.

Financiering

Er was geen geld. Jan Beers, Cor Breed en ik legden zelf een flink bedrag in voor de lampen, bedrading en meterkast. Donaties en entreegeld hielpen om de kosten te dekken. Kinderen betaalden twee kwartjes, volwassenen een gulden, en gezinskaarten kostten 6,50 gulden. Dat werkte goed, want we hielden soms wel 3.000 gulden over. Het comité zorgde ervoor dat alles goed werd beheerd, zodat we reserves hadden voor magere winters.

De ijsbaan in gebruik

De ijsbaan liep uitstekend. Iedereen hielp mee: mijn gezin, burens, en anderen. Wie hielp met sneeuwschuiven, hoefde geen entree te betalen en kreeg soms warme chocolademelk. We organiseerden wedstrijden, zoals de kampioenschappen van de Heerhugowaard. Bekende schaatsers zoals Jaap de Groot en Co Kuiper reden hier. We hadden zelfs een baan voor kunstrijden, wat toen populair was.

Muziek en sfeer

We huurden in het begin boxen van Adam Knijn en gebruikten een stereokast. Elke avond nam ik de apparatuur mee naar huis, want we durfden die niet achter te laten. Later kochten we een eigen muziekinstallatie. Met walkie-talkies regelden we wedstrijden; Jan Beers startte de races, terwijl wij de tijden noteerden. Het was intensief werk. Overdag repareerde ik scheuren met heet water, en 's avonds zorgde ik dat de baan weer vlak was.

De teloorgang

Na 12,5 jaar stopte ik ermee. De vernielzucht van jongeren werd te groot. Planken voor de ramen hielden ze niet tegen; ze vonden toch manieren om het glas te breken. Hoewel de ijsbaan nog steeds populair was, maakten de constante reparaties en het gebrek aan respect het onmogelijk om door te gaan.

Bijzondere herinneringen

Een keer mocht ik een pomp van Jan Blom lenen, maar alleen als ik eerst naar de mis ging. Na de mis haalde ik de pomp op, maar een blik dieselolie zonder dop viel over me heen. Van top tot teen zat ik onder de olie. Dat vergeet ik nooit meer.